

Lynda La Plante

Weduwen

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Londen 1984

Het plan voor de overval zat perfect in elkaar; Harry Rawlins nam geen genoegen met minder. Hij was een rijke antiekhandelaar, gespecialiseerd in kostbare kunst, zilverwerk en juwelen, en hij en zijn vrouw Dolly vormden een formidabel paar. Maar Harry Rawlins had ook een andere kant. Als door de wol geverfde crimineel en witwasser dwong hij respect en loyaliteit af bij zijn mannen – maar hij was een koude, berekenende, levensgevaarlijke vijand. En hoewel de politie hem verdacht van betrokkenheid bij zware criminaliteit, had Harry Rawlins nog nooit een dag achter de tralies doorgebracht.

Het plan was simpel en, zoals alles waarover Harry Rawlins de leiding had, keer op keer gerepeteerd. Vier van hen, met bivakmutsen op, zouden een geldtransport overvallen op een vooraf vastgestelde plek in de Strand-tunnel. Een broodwagen zou vóór de geldauto rijden, met een van de bendeleden achter het stuur. De man zou op een gegeven moment vol op de rem trappen om de geldauto tot stoppen te dwingen. Zodra die stilstond, zouden de drie mannen die in een Ford Escort-busje achter de geldauto reden, in actie komen. Een van hen zou het achteropkomend verkeer onder bedreiging van een vuurwapen tegenhouden, terwijl de twee anderen met gelatinedynamiet de achterdeuren van de geldauto openknalden.

De bestuurder van de broodwagen zou naar hen toe gaan om gezamenlijk de geldzakken in hun rugzakken te stouwen, waarna ze met z'n drieën naar de uitgang van de tunnel zouden rennen, waar een vluchtauto klaarstond. De vierde man zou hun vlucht dekken om vervolgens de broodwagen naar een van tevoren afgesproken schuilplaats te rijden.

Toen de broodwagen, de geldauto en het Ford Escort-busje de tunnel in reden, leek alles volgens plan te verlopen. De vier overvallers, doorgewinterde criminelen, waren voorbereid op de volgende fase. Maar toen gebeurde er iets onverwachts. Achter hen kwam een politieauto de tunnel in, die twee jonge joyriders achtervolgde.

Bij het horen van de loeiende sirene keek de bestuurder van het Ford Escort-busje in paniek achterom, en op datzelfde moment trapte de bestuurder van de broodwagen volgens plan vol op de rem, waarmee hij de bestuurder van de geldauto dwong hetzelfde te doen. Tegen de tijd dat de bestuurder van het Ford Escort-busje weer voor zich keek, was het te laat. Hij boorde zich in de achterkant van de geldauto, en de joyriders boorden zich in de achterkant van zijn busje.

Door de bijna gelijktijdige botsingen werd de overvaller die op de passagiersplaats van het busje zat naar voren geslingerd. Het gelatinedynamiet vloog uit zijn hand, sloeg tegen het dashboard en ontplofte in een vuurbal die alles in het busje verzwolg.

De drie gewapende overvallers zaten in hun voertuig opgesloten, door de vlammen en de rook was het onmogelijk om het portier open te rukken. Niemand kon de mannen bereiken en niemand kon hen helpen, maar iedereen hoorde hun gegil toen de benzinetank eindelijk explodeerde en wat er nog van het busje over was uiteen barstte.

In de afschuwelijke verwarring die volgde had niemand oog voor de bestuurder van de broodwagen. Hij keek een paar seconden vol ongeloof toe, rende toen naar de broodwagen terug en reed de tunnel uit.

De drie verkooldde lichamen in het Ford Escort-busje werden naar het Westminster Mortuary gebracht. Twee dagen later had de forensisch patholoog zijn onderzoek afgerond en de lichamen officieel geïdentificeerd als Harry Rawlins, Joe Pirelli en Terry Miller.

Als bestuurder van het Ford Escort-busje had het lichaam van Harry Rawlins de volle kracht van de explosie opgevangen. Zijn bovenlichaam was letterlijk uiteengereten, de schedel zo erg gefragmenteerd dat die niet gereconstrueerd kon worden, en beide benen waren tot op het bot verkoold. Maar om de pols van een verbrande, verminkte linkeronderarm zat een gouden Rolex-horloge met een nu vage inscriptie: VOOR HARRY – LIEFS, DOLLY – 12/2/62.

Hoewel de politie van meet af aan had vermoed dat het tweede lichaam Joe Pirelli was, was het gezicht aan één kant te erg verbrand om daar honderd procent zeker van te zijn. Hij had een strafblad, maar er konden geen vingerafdrukken worden afgenomen aangezien zijn handen geen van beide ongeschonden werden teruggevonden. Uiteindelijk moest er een forensisch tandarts bij worden gehaald, die het lichaam aan de hand van gebitsgegevens binnen gerede twijfel identificeerde.

Dankzij drie eerdere veroordelingen werd Terry Miller geïdentificeerd aan de hand van een gedeeltelijke duim- en wijsvingerafdruk van wat er over was van zijn verbrande linkerhand.

Alle drie de mannen waren getrouwd geweest. Alle drie de vrouwen waren nu weduwe.

1

Dolly Rawlins stond in haar keuken de zorgvuldig gesteven boord en manchetten van Harry's overhemden te strijken, precies zoals hij ze graag had. Naast haar stond de wasmand vol gestreken lakens en kussenslopen. Wolf, de kleine, witte poedel waarmee Harry was thuisgekomen nadat Dolly was bevallen van hun doodgeboren zoontje, en hun hoop op een gezin de bodem was ingeslagen, zat aan haar voeten en liet zijn kop hangen. Hij was altijd alert en zodra zij in beweging kwam, trippelde hij achter haar aan.

Dolly had gewassen, gestreken en gestoft sinds ze terug was van het politiebureau. Het was al na enen 's nachts. Soms hield ze op en staarde ze alleen maar de ruimte in, maar dan voelde ze de pijn aanzwellen en ging ze weer aan het werk, wat dan ook om die pijn in haar binnenste te laten ophouden. Ze mocht van de politie Harry's lichaam niet zien omdat het te zwaar verminkt was, en een deel van haar weigerde te accepteren wat haar was verteld. Ze logen, dat wist ze zeker. Harry kon elk moment binnen komen lopen.

Linda Pirelli had in het koude mortuarium als aan de grond genageld gestaan, haar lange, donkere haar omlijstte haar lijkleke gezicht. Ze wenste dat ze iemand bij zich had gehad, ze wenste een heleboel dingen, maar op dat moment wenste ze dat het een nachtmerrie was en dat ze elk moment wakker zou kunnen worden.

‘De gebitsgegevens wijzen erop dat dit uw man is, mevrouw Pirelli, maar aangezien we niet alle tanden en kiezen hebben gevonden, willen we graag dat u ook even kijkt,’ zei de lijkschouwer. ‘Eén kant van zijn gezicht is niet al te erg verbrand, dus als u daar blijft staan, zal het wel gaan. Klaar?’ Voordat Linda kon antwoorden sloeg hij het witte laken terug.

Linda’s adem stokte, ze sloeg haar hand voor haar mond en verstijfde. Ze voelde iets warms langs de binnenkant van haar been sijpelen.

‘Toilet, ik moet naar het toilet...’ mompelde ze zachtjes.

‘Is dit uw man, Joseph Pirelli?’ vroeg de vrouwelijke agent die haar begeleidde.

‘Ja, ja, het is mijn man. Haal me nu alsjeblieft hier weg,’ smeekte Linda.

De vrouwelijke agent pakte Linda’s arm vast en leidde haar van het mortuarium naar de toiletten in de gang.

Audrey, Shirley Millers moeder, was doodmoe en had overal genoeg van. Ze keek met weersin naar haar oude vormloze wollen jurk, haar blote benen en haar enkellaarsjes. Ze ving een glimp op van zichzelf in het keukenraam en zag grijze uitgroei in haar oranje geverfde haar; ze had een kleurspoeling nodig om zich weer mens te voelen. Terwijl ze naar haar onverzorgde spiegelbeeld keek, hoorde ze haar dochter boven hartverscheurend snikken.

Shirley lag op haar bed, haar ogen waren roodomrand van het huilen. Elke keer dat ze haar tranen droogde, barstte ze weer in snikken uit, terwijl ze zijn naam keer op keer herhaalde.

‘Terry... Terry... Terry...’ schreeuwde ze uit, terwijl ze een ingelijste foto van haar man tegen haar borst klemde.

Audrey kwam binnen met een beker warme melk en beboterde toast op een dienblad, maar Shirley wilde niets eten of drinken, dus werkte Audrey het zelf naar binnen. Terwijl ze zat te eten keek ze naar de kleine foto van Terry in het zilveren lijstje dat Shirley in haar hand klemde.

Audrey ging op de rand van het bed zitten en keek naar haar knappe dochter, haar trots. Shirley was een verbluffend mooie jonge vrouw, met een prachtig figuur en lang, van nature blond krullend haar dat tot over haar schouders viel. Ze had een lief, vriendelijk karakter en was slechts één keer in heel haar leven tegen Audreys wens ingegaan, en wel door met Terry Miller te trouwen. Ze komt wel over hem heen, dacht Audrey; na verloop van tijd zal ze weer tot zichzelf komen. Maar voorlopig was het het beste om haar gewoon te laten huilen.

Om twee uur 's nachts sleepte Dolly zichzelf met haar gestreken wasgoed de trap op van haar onberispelijke huis in Potters Bar. Wolf liep slaperig achter haar aan. Wolfs normale slaapplek in de woonkamer was op het dikke Perzische tapijt voor de sierlijke open haard. Op de schoorsteenmantel stond het leven van Dolly en Harry in foto's weergegeven: hun trouwfoto op het bureau van de burgerlijke stand in Chelsea, met Dolly in een Chanel-pakje en met een klein boeket witte rozen in haar hand, hun huwelijksreis in Parijs, en van elke verjaardag, kerst en elk liefdadigheidsbal sindsdien. 's Winters verwarmde het haardvuur Wolfs kleine lichaam, en 's zomers genoot hij van de koele lucht die vanuit de open schuiframen de kamer binnenstroomde. Maar als Harry voor zaken van huis was, nestelde Wolf zich altijd naast Dolly op de bank van stijlvol rood fluweel met gouden kwastjes.

Dolly opende de deur van de slaapkamer. De lamp op het nachtkastje wierp een warme, zachte gloed over de brandschone kamer en de op elkaar afgestemde gedrapeerde gordijnen, sprei en sierkussens; alles was keurig netjes. Nadat Dolly het strijkgoed had opgeborgen, pakte ze een sigaret uit de zak van haar schort en stak de honderdste van die dag aan. Terwijl ze de rook inademde voelde ze haar hart zwoegen in haar borst.

Toen Dolly weer beneden was, deed ze de mahoniehouten deuren van het stereomeubel open, zette de platenspeler aan en zette voorzichtig de naald op de lp die al op de draaischijf lag. Sinds ze

was thuisgekomen van het politiebureau had ze de plaat keer op keer gedraaid: de diepe, rijke altstem van Kathleen Ferrier die *Life Without Death* zong leek haar te kalmeren.

Dolly ging in de woonkamer zitten roken, met Wolf naast zich opgekruld. Daar bleef ze de hele nacht zitten. Ze hilde niet, dat kon ze niet – het was alsof iemand al haar emoties uit haar lichaam had gezogen. Ze dacht terug aan de ochtend twee dagen daarvoor, toen Harry haar gedag had gekust. Zijn zakenreis om enkele antieke stukken te kopen zou niet langer dan een paar dagen duren, had hij gezegd. Ze had hem ieder moment dat hij weg was gemist, en toen ze de vorige avond lasagne aan het klaarmaken was voor het avondeten – Harry vond het lekker met een kaaskorstje op de pasta – ging de deurbel.

Ze had haar handen afgeveegd aan een theedoek terwijl Wolf keffend naar de mahoniehouten voordeur was gerend. Ze liep achter hem aan de gang in en verstijfde. Achter de glas-in-loodramen zag ze twee donkere gedaanten. Er werd nog eens aangebeeld.

De twee rechercheurs hadden zich gelegitimeerd en haar gevraagd of haar man thuis was. Aangezien de politie in het verleden al een paar keer aan de deur was geweest, was Dolly onmiddellijk op haar hoede en vaag en vertelde ze hun dat Harry weg was voor zaken. Toen hadden ze gezegd dat ze haar schoenen en jas moest aantrekken en mee moest naar het bureau om iets te identificeren dat volgens hen van haar man was. Onderweg hadden ze zich op de vlakte gehouden en geweigerd haar vragen te beantwoorden, wat haar bang maakte. Wat als ze Harry hadden gearresteerd? Ze besloot om niets meer te zeggen of te vragen totdat ze meer wist.

Op het bureau brachten ze haar naar een koud, kaal vertrek met een tafel met een formicablad en vier bijpassende harde stoelen. Een vrouwelijke agent in uniform ging naast Dolly staan terwijl een rechercheur haar een plastic bewijszakje gaf dat een gouden Rolex-horloge met een met diamantjes ingelegde wijzerplaat bevatte. Toen ze had geprobeerd het zakje open te maken, had de rechercheur het uit haar handen gegrist.

‘Niet aankomen!’ snauwde hij. Hij trok witte rubberen handschoenen aan, haalde het horloge uit het zakje en draaide het om om haar de vervaagde inscriptie te tonen.

‘Voor Harry – liefs, Dolly – 12/2/62,’ fluisterde Dolly. Op de een of andere manier slaagde ze erin haar zelfbeheersing te bewaren. ‘Dat is van mijn man,’ zei ze. ‘Dat is Harry’s horloge.’ En haar wereld stortte in.

‘Het zat om de pols van een lijk.’ De rechercheur wachtte even om haar reactie te peilen. ‘Het verkoolde, dode lichaam van een man.’

Dolly griste het horloge uit zijn hand en liep achteruit bij de rechercheur vandaan tot ze met haar rug tegen de muur stond. De vrouwelijke agent kwam achter haar aan en stak haar hand uit.

‘Dat is bewijsmateriaal!’ zei ze. ‘Geef hier!’

Dolly omklemde het horloge met al haar kracht. De schok had haar van haar remmingen beroofd. ‘Je liegt!’ krijste ze. ‘Hij is niet dood. Dat kan niet!’ Toen Harry’s horloge uit haar hand werd gerukt zei ze tussen opeengeklemde tanden door: ‘Ik wil hem zien. Ik móét hem zien!’

De vrouwelijke agent had er genoeg van. ‘Er valt niks meer te zien,’ zei ze ijzig.

Op weg naar huis in de politieauto bleef Dolly zichzelf vertellen dat het Harry niet kon zijn geweest, hoewel de stem in haar hoofd steeds tegen haar fluisterde... Ze had hem dat horloge gegeven toen ze tien jaar getrouwd waren. Hij had haar gekust en beloofd dat hij het nooit af zou doen. Dolly had altijd genoten van de manier waarop hij ernaar keek: met zijn arm gestrekt draaide hij met zijn pols en keek hij naar het gefonkel van de diamantjes als het licht erop viel. Hij had zijn Rolex altijd om, zelfs in bed. Voor hun volgende trouwdag had ze een gouden Dunhill-aansteker voor hem gekocht, gegraveerd met zijn initialen. Hij had gelachen en gezegd dat hij die altijd bij zich zou dragen, net als het horloge. Maar toch kon ze niet accepteren dat hij niet thuis zou komen.

Audrey had Terry's begrafenis geregeld. Het was een rustige familie-aangelegenheid, gewoon een paar drankjes thuis na de plechtigheid, niets bijzonders. Daarbij was Shirley nog steeds zo overstuurd dat het Audrey al moeite kostte om haar dochter aangekleed te krijgen.

Greg, Shirleys punkbroertje, deed zijn best om te helpen, maar hij was nog erg jong en niet opgewassen tegen de emotionele uitbarstingen van zijn oudere zus. Toen Shirley had geprobeerd om in het graf te springen, boven op de kist, was hij zozeer in verlegenheid gebracht dat hij was weggelopen en zich had aangesloten bij een ander, heel wat waardiger begrafenisgezelschap.

Er was nog geen grafsteen besteld omdat Audrey niet om geld had willen vragen, maar ze was van plan om iets te regelen zodra Shirley zichzelf weer in de hand had. Ze had goede hoop dat Shirley weer het missverkiezingscircuit in zou gaan. Audrey geloofde dat haar dochter met haar betoverende schoonheid de Miss England-verkiezing zou kunnen halen. Ze had haar zelfs al opgegeven voor de Miss Paddington-verkiezing... Dat zou ze later ter sprake brengen, als Shirley niet meer zoveel huilde.

Linda was in de drukke woonkamer van de huurflat van de familie Pirelli. Alle familieleden waren uitgenodigd voor Joe's begrafenis en wake, en iedereen huilde en ging tekeer in het Italiaans, van top tot teen in het zwart gekleed. Haar schoonmoeder, mama Pirelli, had dagenlang in de keuken gestaan om een copieus diner te bereiden – pasta, pizza, salami – je kunt het zo gek niet bedenken of het stond op de tafel. Linda was wees en had zelf geen familie om uit te nodigen. Wat vrienden betrof, de jongens van de automatenhal waar ze werkte, hadden Joe nooit echt gekend, dus Linda begon behoorlijk dronken te worden in haar eentje. Ze voelde dat de gasten naar haar keken, hun hoofd schudden om haar felrode jurk. Het liet haar koud.

Toen Linda haar blik over de zee van betraande gezichten liet gaan, zag ze opeens aan de andere kant van de kamer een vrouw

staan, die ze herkende als het blonde sletje dat ze een paar weken eerder met Joe had gezien. Witheet van woede baande ze zich een weg tussen de gasten door naar de huilende vrouw.

‘Wie heeft jou verdomme uitgenodigd?’ schreeuwde Linda. Ze zou haar een herinnering aan hem geven! Ze gooide de inhoud van haar wijnglas over het meisje en zou haar naar de keel zijn gevlogen als Gino, Joe’s jongere broer, haar niet op tijd had weggetrokken. Gino drukte Linda, die hartverscheurend snikte, stevig tegen zich aan en fluisterde troostende woorden in haar oor, terwijl hij zijn dronken hand losjes op haar rechterborst legde.

Dolly werd verteerd door verdriet en had nauwelijks gegeten. Ze had het gevoel dat de dagen en nachten ineen waren gevloeid, maar ze had er hoe dan ook, op de automatische piloot, mee ingestemd om haar man te begraven. Ze zat in de woonkamer, gekleed in een net zwart mantelpakje en een zwarte hoed met een kleine voile. Ze streek keer op keer haar zwarte glacéhandschoenen glad, voelde haar verlovings- en trouwring onder het zachte leer. Wolf zat naast haar op de bank, zijn kleine warme lichaam drukte tegen haar heup.

Zelfs vandaag maakte Dolly een opmerkelijk beheerste indruk. Haar zandkleurige haar zat onberispelijk, haar make-up was discreet, en haar manier van doen was zakelijk. Ze was vastbesloten om haar verdriet met niemand te delen. Niemand zou kunnen begrijpen hoe ze zich voelde en ze wilde absoluut niet dat iemand zou beweren van wel.

Dolly’s verbond met Harry was heel bijzonder geweest. Ze hadden elkaar leren kennen toen zij de antiek- en rommelkraam van haar overleden vader op de Petticoat Lane-markt runde, maar ze was niet gevallen voor Harry’s blitse Jaguar E-type, zijn knappe uiterlijk en charme, al waren die haar natuurlijk wel opgevallen. Nee, de klik tussen hen ging veel dieper.

Toen Harry haar met een ring met een solitaire diamant ten hu-

welijk vroeg, benam hij Dolly de adem. Harry's moeder Iris was net zo ademloos geweest, maar om heel andere redenen. Ze kon niet geloven dat haar zoon met een meisje wilde trouwen dat zij beschouwde als een ordinaire geldzuchtige slet. Iris had haar enige zoon in haar eentje grootgebracht nadat zijn vader in de gevangenis was beland voor een gewapende roofoverval en kort na zijn vrijlating aan kanker was overleden. Ze runde een goedlopende – ogenschijnlijk legale – antiekzaak, zorgde dat Harry een goede opleiding kreeg en stuurde hem op reis om zijn kennis van antieke kunst, zilver en edelstenen te vergroten. Tegen de tijd dat hij de zaak overnam, leed Iris aan artritis en zware migraineaanvallen en was ze klaar om met pensioen te gaan. Haar laatste wens was om haar enig kind te zien trouwen met een rijke jonge vrouw met klasse en sociale connecties. Het was de eerste keer ooit dat Harry zijn moeder het hoofd had geboden.

Dolly had Harry nooit verteld over de dag dat ze bij Iris langs was gegaan in de elegante flat in St. John's Wood die haar liefhebberende zoon had gekocht. Dolly was in die tijd niet echt stijlvol, maar ook niet bepaald het ordinaire blondje dat Iris zich had voorgesteld. Ze was aantrekkelijk, breed voor een vrouw, met handen waaraan te zien was dat ze hard werk hadden verricht, maar ze was ingetogen, vrouwelijk en had een zachte stem. Iris had zich vermand en thee aangeboden.

'Nee, dank u, mevrouw Rawlins,' had Dolly geantwoord. Iris rilde bij het horen van het East End-accent van het meisje. 'Ik wil u gewoon laten weten dat ik van Harry hou en dat we gaan trouwen, of u het leuk vindt of niet. Door uw aanhoudende afkeuring en dreigementen groeien we alleen maar dichter naar elkaar toe, want hij houdt van mij en heeft me nodig.'

Dolly had even gewacht om Iris tijd te geven om te reageren, om zich, als ze verstandig was, te verontschuldigen. In plaats daarvan nam Iris Dolly langzaam van top tot teen op en lachte minachtend om haar alledaagse kleren en fantasieloze platte schoenen.

Dolly haalde haar schouders op en vervolgde: 'Mijn vader was

handelaar in antiek en heeft uw man gekend, dus geen pretenties, alstublieft. Iedereen weet dat hij gestolen goederen heelde en voor een gewapende roofoverval tien jaar in Pentonville heeft gezeten. Iedereen weet dat u de opbrengst hebt gebruikt om de zaak te runnen terwijl hij in de gevangenis zat. En laten we wel wezen, u boft dat u ermee bent weggekomen.'

Niemand had ooit zo tegen Iris gesproken. 'Ben je zwanger?' vroeg ze verbijsterd.

Dolly streek haar kokerrok glad. 'Nee, mevrouw Rawlins, ik ben niet zwanger, maar ik wil wel een familie, en als u daar deel van uit wilt maken, dan kunt u maar beter uw mond dichthouden. Harry en ik gaan trouwen, met of zonder uw goedkeuring, en dreigen hem de zaak uit te zetten komt neer op uw eigen glazen ingooien.' Dolly draaide zich om om te vertrekken. 'Ik laat mezelf wel uit.'

'Als het geld is wat je wilt...' zei Iris. 'Ik kan ter plekke een cheque voor je uitschrijven. Noem je prijs.'

Dolly stak haar linkerhand uit met de verlovingsring met de solitaire diamant.

'Ik wil de trouwring die hierbij past, want u hebt niet genoeg geld om me af te kopen. Ik wil alleen hem en ik ga hem gelukkig maken. Zoals ik al zei, u kunt deel van ons leven uitmaken of niet, dat is aan u.'

Weer liep Dolly in de richting van de deur. Weer hielden Iris' woorden haar tegen.

'Als je van plan bent samen met Harry de antiekzaak te runnen, dan moet je dat ordinaire East End-accent zien kwijt te raken.'

'Dat ben ik inderdaad van plan, mevrouw Rawlins.' Dolly wierp een blik over haar schouder en keek Iris recht in de ogen. 'Zoals u dat van u bent kwijtgeraakt.'

Eddie Rawlins, de neef die Dolly niet kon uitstaan, kwam binnen met rode wangen van de kou en onderbrak haar gedachten. Hij leek op Harry, maar terwijl Harry sterk en gespierd was geweest, leek Eddie een zwakke versie.